

Arrest

nr. 97 890 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VAN DEN BROEKE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 mei 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Akakhel in het district Tagab van de provincie Kapisa. Twee jaar geleden heeft de taliban u benaderd en laten weten dat zij u wilden meenemen om deel te nemen aan de jihad. Tien of twintig dagen later kwamen ze naar u en zeiden dat u zich moest klaarmaken omdat ze u de volgende dag zouden komen halen. U vertelde dit aan uw moeder, waarop jullie 's nacht nog vertrokken naar Sultankhel waar jullie bij M.(...) M.(...) overnachtten. De volgende dag trokken jullie naar uw oom in het dorp Pashkali. Enige tijd nadat jullie zich in Pashkali hadden gevestigd, contacteerde de taliban uw oom met de mededeling dat ze u wilden komen halen. Uw oom ging akkoord maar vroeg hen u nog wat tijd te geven. Diezelfde nacht bent u dan vertrokken naar Kaboel. Omdat uw leven in gevaar was besloot u Afghanistan te verlaten. Op 17 mei 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een taskara, een brief van het dorps hoofd, een taskara van uw vader, een foto van uw vader, een identiteitsdocument van de politie van uw vader, een foto, en een diploma van uw oom.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban zijn immers dermate incoherent en bedenkelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dienen er ernstige bedenkingen te worden gemaakt bij uw tijdsbepalingen aangaande uw beweerde problemen met de taliban en daaropvolgend vertrek uit Afghanistan. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de taliban u ongeveer twee en een half jaar geleden een eerste keer aangesproken hebben om u te rekruteren (CGVS, p. 18). Vier maanden later zou u dan van Akakhel naar Pashkali zijn verhuisd (CGVS, p. 18). Twee maanden later zou de taliban jullie daar gevonden hebben (CGVS, p. 18). Op andere momenten in het gehoor legt u echter verklaringen af die strijdig blijken met bovenstaande verklaringen. Zo zegt u later immers opeens dat jullie 10 tot 20 dagen na het eerste contact met de taliban naar Pashkali vluchtten, en dus geen vier maanden later (CGVS, p. 20). Hiermee geconfronteerd stelde u plots dat de taliban u toen dagelijks contacteerden. Ze gingen steeds rond in de omgeving, wandelden door uw dorp en spraken u aan toen ze u buitenshuis zagen (CGVS, p. 20). Dat de taliban u dagelijks zouden hebben aangesproken biedt op zich echter geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Dat de taliban rondgingen in uw omgeving en door uw dorp wandelden is bovendien moeilijk in overeenstemming te brengen met uw latere bewering als zouden de taliban in de regio bang zijn voor de autoriteiten en niet vrij kunnen bewegen (CGVS, p. 22). Voorts zegt u dat de taliban, wanneer zij naar Pashkali kwamen, uw oom hebben gecontacteerd om u naar hen te sturen en dat hij gezegd zou hebben om u wat tijd te geven. Die nacht zou u dan vertrokken zijn (CGVS, p. 20). Gevraagd of de taliban u dan niet eerder een jaar na uw verhuis naar Pashkali kwamen opzoeken, antwoordde u ontkennend en kon u vervolgens vreemd genoeg niet eens meer bij benadering aangeven hoe lang na uw aankomst in het dorp de taliban u er kwamen opzoeken, terwijl u eerder nog uitdrukkelijk verklaard had dat dit twee maanden na jullie verhuis was (CGVS, p. 18 en 20). Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) Afghanistan te hebben verlaten een drietal maanden voor uw aankomst in België, met andere woorden ergens in februari 2011 (DVZ, nr. 35). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u het land te hebben verlaten in de maand djedi van 2011, zijnde januari 2011 (CGVS, p. 5). U preciseerde echter ook dat djedi een zomermaand is en dat het warm weer was toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 5). De periode januari-februari (djedi-dalwa) valt echter midden in de Afghaanse winter, de koudste periode van het jaar gedurende dewelke de temperaturen geregeld onder het vriespunt dalen. Gelet op voorgaande vaststellingen rijzen er dan ook ernstige twijfels aangaande uw beweerde problemen met de taliban en uw daaropvolgend vertrek uit Afghanistan.

Het is ook vreemd dat het zolang heeft geduurd vooraleer de taliban u heeft kunnen lokaliseren in Pashkali. U zegt immers dat de familie van Qari Baryal – de leider van de taliban in Tagab (CGVS, p. 17) – in Pashkali woont en dat eigenlijk iedereen in Pashkali bij de taliban hoort (CGVS, p. 21). Dat zij u niet sneller wisten te vinden is dan ook zeer merkwaardig daar het immers opgevallen moet zijn dat er zich plotseling een volledige familie in het dorpje Pashkali kwam vestigen. Bovendien blijkt Pashkali zelfs maar een half uur te voet verwijderd te zijn van uw eigen dorp Akakhel (CGVS, p. 21).

Voorts is het zeer merkwaardig dat de taliban, nadat ze u in Pashkali hadden teruggevonden, u op vraag van uw oom opnieuw tijd zouden gegeven hebben om hen te vervoegen. U was immers net naar Pashkali gevlucht de nacht nadat de taliban u hadden gezegd dat ze u de volgende dag gingen komen halen (CGVS, p. 20). In het licht van deze bewering is het dan ook weinig waarschijnlijk dat de taliban u opnieuw zomaar een kans zouden hebben gegeven om te ontkomen.

Voorts dient erop gewezen te worden dat u – zelfs na verschillende aanmoedigingen – verklaarde geen specifieke informatie meer te hebben vernomen van uw familie over de situatie met betrekking tot uw problemen (CGVS, p. 9 en 10). Het is dan ook opmerkelijk dat u later opeens beweert dat zowel uw oom als uw moeder nog contact hebben gehad met de taliban sinds uw vertrek (CGVS, p. 19).

Bovendien blijkt u geen afdoende verklaring te kunnen geven waarom de taliban zo opeens uitgerekend u willen rekruteren. Uw verklaring dat er vele andere jongens in andere dorpen ook gerekruteerd werden kan niet uitleggen waarom zij u persoonlijk in hun rangen willen (CGVS, p. 19). Uit informatie op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat rekrutering niet op zo eenvoudige wijze gebeurd als het lukraak benaderen van iemand uit een dorp om deze vervolgens mee te nemen. De taliban doet bij rekrutering van nieuwe leden beroep op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, studentenkringen van madrassa's en personen met gemeenschappelijke belangen. Daarenboven is het vreemd dat, indien zij u inderdaad lukraak zouden hebben uitgekozen, zij in al die tijd niets hebben ondernomen om uw broers - die nog steeds in Pashkali zouden wonen (CGVS, p. 17) - te rekruteren. Gezien u twee jongere broers hebt van 16 en 23 jaar oud en jongeren in uw regio blijken uw verklaringen vanaf de leeftijd van 14-15 jaar verplicht worden de taliban te vervoegen, zouden zij immers in uw plaats gerekruteerd kunnen worden (CGVS, p. 8 en 10). Buiten de twee contacten met uw oom en uw moeder waarbij de taliban enkel naar u vroegen is er echter niets meer gebeurd sinds uw vertrek (CGVS, p. 19). Evenmin hebben de taliban enig gewag gemaakt van een mogelijke (toekomstige) rekrutering van een van uw broers (CGVS, p. 21).

Gezien de bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban en hebt u derhalve niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Wat betreft uw herkomst uit het district Tagab van de provincie Kapisa dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zo dient er vooreerst op gewezen te worden dat u een alleenstaande jongvolwassen man blijkt te zijn met familiebanden in de stad Kabul. U zou meer bepaald een aantal neven langs moederskant hebben die in de stad Kabul wonen. U bent hen de laatste keer in 2010 nog gaan bezoeken en heeft ook nog sinds uw aankomst in België regelmatig contact met hen. Zij hebben u zelfs uw documenten opgestuurd naar België (CGVS, p. 9). Ook uw zus, die met een van uw neven was getrouwd, woont in Kabul (CGVS, p. 9). Verder blijkt uw familie over landbouwgronden te beschikken die jullie laten bewerken door boeren en waarvan de opbrengst voldoende is om heel de familie al sinds de dood van uw vader, 12 jaar geleden, in levensonderhoud te voorzien (CGVS, p. 7 en 8). U verklaarde ter zake weliswaar dat de boeren die jullie gronden bewerken banden hebben met de taliban en uw familie daarom sinds uw beweerde problemen met de taliban geen toegang meer heeft tot deze gronden en/of de opbrengst ervan (CGVS, p. 17). Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban kan echter evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat deze gronden - en de opbrengst ervan - niet langer in het bezit van uw familie zouden zijn. Tot slot verklaarde u uitdrukkelijk dat er buiten uw beweerde problemen met de taliban geen andere redenen zijn waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen (CGVS, p. 22). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot deze elementen, kan dit dan ook niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15

juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Kabul in uw hoofdte een redelijk intern hervestigingsalternatief biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De taskara van uw ouders en uw oom, het militair boekje en de kaart van de politie van uw vader, het diploma van uw oom en de foto's hebben betrekking op de beroepsactiviteiten van uw vader meer dan 12 jaar geleden, de scholing van uw oom en uw herkomst uit Kapisa, die op zich niet onmiddellijk betwist worden. Betreffende de brief van het dorpsbestuur dient opgemerkt te worden dat deze vreemd genoeg reeds in april 2010 attesteerde dat u zich als gevolg van problemen met de Taliban genooddakt zag het land te verlaten terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u pas begin 2011 uw land van herkomst hebt verlaten (CGVS, p. 5; DVZ, nr. 35). Hoe dan ook is deze brief niet in staat de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dergelijke documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van zijn middel "in hoofdorde" de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in het kader van zijn nieuwe asielaanvraag een document aan te brengen, hetwelk volgens hem zonder omwegen bevestigt dat hij verbonden was aan het lyceum van Trilli en dat het net deze informatie is die steeds als ongeloofwaardig en onvoldoende bewezen beschouwd werd door de commissaris-generaal. Verzoeker geeft aan in eerste instantie geen formeel bewijs te hebben kunnen aanvoeren van zijn werkzaamheden als lesgever, omdat hij meende dat dit niet relevant was voor zijn verhaal en de waarheidsgetrouwe toelichting omtrent de problematiek van zijn thuisland. Volgens zijn beweringen kon verzoeker niet verwachten dat de Belgische administratie op zoek zou gaan naar onnauwkeurigheden in zijn verhaal om op deze wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas te ondermijnen en dat hij, indien hij dit had geweten, de nodige bewijzen tijdig zou hebben opgevraagd en aan de administratie zou hebben overgemaakt. Verzoeker wijst er op dat hij in dit verband reeds een businesskaartje heeft aangeleverd, wat als onvoldoende werd beschouwd tijdens de behandeling van zijn dossier. Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal om onduidelijke en ongefundeerde redenen weigert om zijn relaas als waarheidsgetrouw te erkennen, hoewel dit voor hem nochtans van uiterst groot belang is gelet op zijn grondige vrees voor vervolging in zijn thuisland. Het is dan ook niet ernstig, meent verzoeker, om te eisen dat hij het bewijs aanlevert van de achterliggende redenen waar-

om de taliban hem wensten te rekruteren en van de onveilige situatie die heerst in zijn land van herkomst. Verzoeker voert aan gevlucht te zijn omwille van een gegronde vrees voor zijn leven, waardoor de motivering om zijn verhaal als ongeldig te beschouwen overdreven vergezocht is, zodat deze in alle redelijkheid dient te worden verworpen. Volgens verzoeker slaat de commissaris-generaal de bal mis wegens een geknutselde en foutieve gevolgtrekking en wordt de beslissing aldus fout, minstens niet afdoende, gemotiveerd, hetgeen in se neerkomt op een schending van de beginselen inzake de motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker voert daarbij verder aan dat de commissaris-generaal duidelijk een foutieve interpretatie heeft gegeven aan het door hem aangehaalde relaas en dat de commissaris-generaal daarbij derhalve onzorgvuldig heeft gehandeld in zijn motivering ten aanzien van dit aspect.

In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van de regels van evenredigheid. Verzoeker meent dat de administratieve beslissing van de commissaris-generaal eveneens een inbreuk uitmaakt op het algemeen evenredigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Een enkele twijfel/onzekerheid van de commissaris-generaal omtrent de correctheid van een verklaring omtrent de achterliggende redenen waarom de taliban hem wensden te rekruteren voor de jihad en omtrent de accuraatheid van zijn tijdsaanduidingen, dat met een negatieve beslissing door de commissaris-generaal – en aldus verwijdering van het grondgebied – wordt gesanctioneerd zonder een afweging te maken tussen de gevolgen van de verwijdering, kan volgens verzoeker niet als evenredig beschouwd worden. Immers, zo vervolgt verzoeker, heeft hij verregaande details aangeleverd omtrent zijn dossier, die door de administratie volkomen ten onrechte op discretionaire wijze worden behandeld en worden beschouwd als onvoldoende, onwaar of niet relevant, waardoor de commissaris-generaal de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie duidelijk te buiten gaat. Volgens verzoeker is het niet ernstig om te eisen dat hij het bewijs aanlevert van de achterliggende redenen waarom de taliban hem wensden in te lijven voor hun heilige oorlog. De feiten zijn zoals ze zijn, stelt verzoeker, en omtrent de achterliggende redenen van derden kan hij geen uitspraak doen.

In een derde onderdeel van het middel werpt verzoeker een schending op van het redelijkheidsbeginsel, waarbij hij stelt dat, waar de commissaris-generaal poneert dat zijn verhaal volledig dient te worden afgewezen gelet op het feit dat hij onvoldoende bewijs van sommige beweringen zou hebben aangebracht, de commissaris-generaal misbruik maakt van zijn discretionaire bevoegdheid om zonder meer te stellen dat het verhaal in zijn volledigheid ongeloofwaardig is. Volgens verzoeker is de conclusie van ongeloofwaardigheid een compleet verkeerde gevolgtrekking uit deze wankelende argumenten, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal het dossier te fragmentarisch bekijkt, omdat de diverse door verzoeker aangehaalde elementen immers – op zijn minst – een begin van bewijs vormen en zodoende minstens een feitelijk vermoeden van zijn gegronde vrees voor vervolging doen ontstaan. Verzoeker meent daarbij dat het niet ernstig is om hem op basis van het rapport van het UNHCR te dwingen terug te keren naar Afghanistan, een regio waarmee verzoeker op geen enkele wijze een band heeft, dat dat derhalve gelijk staat met een complexe heropbouw van zijn leven in dermate onzekere omstandigheden en dat hem geen enkele zekerheid wordt geboden dat hij daar zijn leven op een standvastige wijze kan heropbouwen en niet zal lijden onder het geweld in de regio. Het rapport meldt immers, aldus verzoeker, dat er wel degelijk geweld voorkomt in Kabul, hoewel dit “minder” is dan in de rest van het land, waaronder de regio vanwaar hij afkomstig is.

In een vierde onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van de invulling van het begrip “vluchteling” van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), waarbij verzoeker een theoretische uiteenzetting geeft over het aspect van de gegronde vrees voor vervolging en waarbij hij vervolgens artikel 48/3, § 2 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) citeert. In casu meent verzoeker terecht te vrezen dat ook hij zware gevolgen zal ondergaan indien hij opnieuw naar zijn thuisland zal worden verwezen door de Belgische overheid. Hoewel de commissaris-generaal zich hiervan zeer eenvoudig afmaakt door te stellen dat verzoeker onvoldoende waarheidsgetrouwe feiten aanbrengt, meent verzoeker wel degelijk verklaringen te hebben afgelegd die als voldoende bewijs kunnen dienen voor het aantonen van zijn gegronde vrees voor ontvoering, vervolging en zelfs moord, in geval van terugkeer naar zijn thuisland. Zo, aldus verzoeker, waren de taliban telkens gewapend toen zij hem een bezoek brachten en maakten zij deel uit van de groepering die niet gunstig staat tegenover de Afghaanse overheid. Tevens merkt verzoeker op dat de Afghaanse overheid geen onderscheid maakt tussen hem en de taliban, aangezien zij meent dat verzoeker medewerking verleent aan de taliban, met alle gevolgen van dien. Verzoeker meent dan ook dat de kans zeer reëel is dat wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, hij het slachtoffer zal zijn van vervolging door deze leden van de taliban, die een grondige haat koesteren tegenover de Afghaanse overheid en hun tegenstanders, waar verzoeker deel van uitmaakt. Deze

daden zullen immers gericht zijn tegen zijn persoon, aldus verzoeker. Getuige hiervan is het veelvuldige opzoeken van verzoeker door de taliban en waarbij het grote probleem is dat verzoeker door de Afghaanse overheid wordt gelijkgesteld met een aanhanger van het talibanregime.

In subsidiaire orde voert verzoeker in een vijfde onderdeel van het middel een schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker vindt het uiterst verwonderlijk dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze enige pertinente appreciatie heeft gegeven omtrent het gemotiveerde verzoek tot toekenning van minstens de subsidiaire beschermingsstatus. Na artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te hebben geciteerd, wijst verzoeker erop dat uit diverse verklaringen blijkt dat personen die geïdende worden door de in de regio aanwezige taliban het slachtoffer zijn van ernstige bedreigingen gericht naar de persoon van de burger indien deze niet dezelfde gedachtegang genegen zijn. Volgens verzoeker bevestigt het feit dat deze taliban hem om de zoveel tijd persoonlijk opzochten het persoonlijk karakter van deze bedreiging. Daarenboven blijft, aldus verzoeker, het gevaar bestaan dat de overheid hem zal vervolgen omwille van zijn vermeende link met de taliban. Vervolgens haalt verzoeker richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) aan, waarbij hij wijst op de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en uiteenzet wat het begrip ernstige schade inhoudt. Tevens wijst verzoeker op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie van 17 februari 2009, die stelt dat, ten eerste, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geïdend om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden en ten tweede, dat bij wijze van uitzondering, een dergelijke bedreiging kan geacht worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Verzoeker meent dat hij in dit geval verkeert en dat, zelfs al kan de Raad zich niet vinden in bovenstaande bewering dat het persoonlijke karakter van de vervolging bewezen is, hij niet onder de huidige argumentatie uitkan. Volgens verzoeker wordt er in het dossier en het huidige verzoekschrift voldoende aangetoond dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming en bij gebreke aan enige appreciatie omtrent de toekenning van deze status dient de beslissing dan ook minstens op dit punt te worden vernietigd en dient het dossier te worden teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker beweerde in Afghanistan verscheidene keren door de taliban te zijn benaderd waarbij ze hem kwamen rekruteren en dat hij, indien hij zou teruggaan naar Afghanistan, door hen zou worden opgepakt (stuk 9, vragenlijst DVZ 26 mei 2011, p.3 en stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.17-18). De Raad merkt hierbij op dat verzoeker enkel spreekt over pogingen tot individuele rekrutering die werden ondernomen in Tagab, zijn regio van herkomst

(gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.3). Zo stelt verzoeker dat als je rondgaat in Tagab, je dan wordt gerekruteerd door de taliban (gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.8), vernoemt verzoeker enkel feiten van in zijn eigen dorp, Akakhel, en de dorpen daar rondom (gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.18-19) en verwijst verzoeker enkel naar namen van lokale talibancommandanten die in zijn regio opereren (gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.17-18 + p.21). De problemen die verzoeker aanhaalt lijken dan ook eerder een lokaal karakter te hebben en niets wijst erop dat deze kunnen worden veralgemeend. De informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd bevestigt trouwens dat de taliban in Tagab inderdaad strijders rekruteren onder de Pashtounbevolking en dat verscheidene commandanten er zich vestigden (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Rekrutering door gewapende groepen, 19 april 2011, p.29). Uit deze informatie blijkt eveneens dat, hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures hebben, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering en dat er toch als algemene regel kan worden gesteld dat de lokale commandanten voor de taliban binnen hun eigen stam rekruteren (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Rekrutering door gewapende groepen, 19 april 2011, p.6). Individuele rekrutering op supra-lokaal niveau, is blijkens deze informatie eerder de uitzondering (Ibid., p.32) en er kan ook worden afgeleid dat bij de rekrutering geografische factoren meespelen waardoor afgelegen gebieden kwetsbaarder zijn voor propaganda en intimidatie dan verstedelijkte gebieden (Ibid., p. 10). Uit wat voorafgaat blijkt dat de problemen van verzoeker een lokaal karakter hebben. In dit verband dient te worden vastgesteld dat het gezin van verzoeker, nadat hij had ingestemd met de dwingende vraag van de taliban om deel te nemen aan de jihad, onmiddellijk 's nachts vertrok om zich via Sultankhel in Pashkali te vestigen (Ibid., p.20). Pashkali is echter, volgens de verklaringen van verzoeker zelf, slechts een half uur te voet verwijderd van zijn vroegere dorp (Ibid., p. 21) waardoor de demarche om naar Pashkali te verhuizen totaal inefficiënt lijkt indien men zich wil verstoppen voor de lokale talibancommandanten. Hiermee geconfronteerd geeft verzoeker het warrige antwoord dat de dorpen dicht bij elkaar zijn en sommige dorpen ver weg zijn (Ibid., p. 21). In elk geval toont verzoeker niet aan dat hij gepoogd heeft om zich werkelijk in een ander deel van het land te vestigen om aan de problemen te ontsnappen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor meermaals werd gevraagd waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om aan de problemen te ontsnappen. Verzoeker verklaarde telkens niet naar Kabul te kunnen gaan omdat hij daar dezelfde problemen zou hebben met de taliban en dat ze hem ook daar zouden vragen hen te vervoegen (gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.10+22). De blote beweringen van verzoeker dat hij in Kabul dezelfde problemen zou kennen met de taliban worden niet in het minst met ondersteunende argumenten onderbouwd en vinden geen steun in de objectieve gegevens die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werden toegevoegd (cf. supra; stuk 13, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Rekrutering door gewapende groepen, 19 april 2011). Thans oppert verzoeker in zijn verzoekschrift dat van hem niet kan worden verwacht dat hij naar Kabul gaat omdat het een regio is waarmee hij op geen enkele wijze een band heeft. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker aangaf verschillende keren Kabul te hebben bezocht (gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.3 + 6) en dat er nog verscheidene van zijn familieleden wonen (gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p.9 + 22). Uit deze elementen blijkt dat de suggestie van een hervestiging in Kabul in casu redelijk kan worden geacht. Aangaande het interne vluchtalternatief in Kabul, verwijst de Raad naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden), waar deze problematiek aan bod kwam. Het EHRM baseerde zich op de UNHCR Guidelines inzake Afghanistan van 2010 en stelde dat alleenstaande mannen, zelfs zonder familiaal vangnet of ondersteuning van de gemeenschap, hervestigd kunnen worden in stedelijke gebieden onder overheidscontrole zoals Kabul (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, §96).

2.6. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Kabul betreft in het licht van de bepaling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012 en SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012), blijkt dat de situatie in Afghanistan sterk verschilt van regio tot regio maar dat de veiligheidssituatie in Kabul sinds 2009 aanzienlijk verbeterd is en dat, indien er aanslagen zijn, deze veelal 'targeted' zijn tegen de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid en dat burgers daarbij worden ontzien zodat er aldaar geen sprake is van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Aangezien in hoofde van verzoeker een reëel intern vestigingsalternatief voorhanden is, is er conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De kritiek van verzoeker in zijn middel op de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de eventuele achterliggende redenen voor zijn rekrutering door de taliban is door bovenstaande vaststellingen niet langer dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN